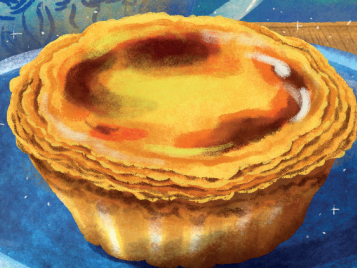

PENZION

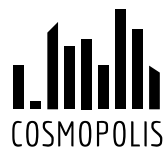
u Portugalsku

JULIE CAPLINOVÁ

Tyrkysové zátoky, zlaté útesy a dechberoucí výhledy

COSMOPOLIS

Nickovi, Ellie a Mattovi
za všechny chvíle strávené v našem malém ráji

PENZION

u Portugalsku

JULIE CAPLINOVÁ

PŘELOŽILA JANA DRÁPALÍKOVÁ

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title THE HOTEL BY THE SEA

Copyright © 2026 Julie Caplin

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.

Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the
author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Jana Drápalíková, 2026

Cover illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2026

ISBN 978-80-271-5826-3

Kapitola 1

Rebecca si zula žabky a šaty odhodila na jedno z lehátek. Na blankytné obloze stoupalo nad obzor zářivě zlaté ranní slunce. Usmála se. Tomu se říká ráj. Když se podívala na průzračnou vodu bazénu, ta všudypřítomná tíha, která jí spočívala na ramenou, jako by najednou zmizela. V tuto denní dobu byl bazén jen její, i když vzhledem k velikosti penzionu, nebo dnes už spíš malého butikového hotelu, zřejmě nehrozilo, že by byl někdy přeplněný. Ve skutečnosti se cítila spíš jako host než jako místní lektorka pilates, pokojská a servírka v jedné osobě.

Když včera odpoledne přijela, rodina Rebelových ji přivítala tak vřele, že si opravdu nepřipadala jako jejich zaměstnankyně – přestože stále zůstávala trochu nedůvěřivá. Po drtivém zklamání z minulého měsíce se to všechno zdálo být až příliš dobré, než aby to byla pravda.

Dost, Rebecca, napomenula se ostře. *Můžeš si za to sama*. Narovнала se, nasadila si plavecké brýle a jediným plynulým pohybem se ponořila do bazénu. Šok z chladné vody jí vyrazil dech a ona se zuřivě snažila bojovat s nutkáním rychle vylézt ven. Sakra, ta je ale studená! Přinutila se pokračovat a zamířila na druhý konec bazénu svižným a efektivním kraulem, při němž si postupně zvyšovala na teplotu vody.

Je to tak, člověk si zvykne na všechno. Uplavala několik délek a užívala si ten skvělý pocit síly a schopností svého těla – milovala plavání. Pak si skrz mokrá skla brýlí všimla rozmazané postavy na břehu. Ucítla náraz vln, když ten člověk skočil do bazénu. Ať už to byl kdokoli, okamžitě nasadil svižné tempo a energicky rozrážel vodu.

Zastavila se na konci bazénu, aby mohla vetřelce pozorovat, mírně podrážděná tímto vpádem a náhlým rozvířením *její* vody, v níž si právě užívala pohodové plavání. Byl to muž s dohněda opálenou pletí a tmavými vlasy, který při tempech divoce a odhodlaně stoupal a klesal nahoru a dolů, jako by se snad chystal někoho zabít. Sledovala jeho efektivní styl, ohromena úsporností pohybů. Měl dobrou techniku a byl rychlý. Rty jí zvlínil malý úsměv – vsadila by se, že ona je rychlejší.

Počkala, až dorazí k jejímu konci bazénu. Sotva se dotkl kachličkami obložené stěny, aby se otočil, odrazila se, nasadila tempo a snažila se s ním držet krok. Pak se samolibým uspokojením, že na něj stačí, záměrně prodloužila záběry a zesílila kopy, aby ho předstihla. Když doplavala na opačný konec o tři tempa před ním, zalilo ji dětské potěšení. Soutěživost měla ona i její sourozenci prostě v krvi. Pošetile spokojená sama se sebou provedla obrátku a znovu se odrazila; tentokrát zvýšila svůj náskok o další dvě tempa. Po deseti metrech si ale uvědomila, že nabral rychlost a dohonil ji. Pohlédla na něj a on se na ni usmál. Úsměv mu oplátila.

Hra začíná.

Při obrátce se oba vrhli vpřed ve stejný okamžik. Tentokrát zabrala víc, její vrozená soutěživost ji zcela ovládla. Ten muž nemá ponětí, proti komu stojí, protože Rebecca Hayes-Loveová

nezná slovo *porážka* – alespoň na poli sportu. Její milostný život byl možná jedna velká katastrofa, ale jestli ji dospívání se dvěma staršími bratry, bláznů do ragby, něco naučilo, tak to, že jediný způsob, jak přežít, je najít si oblast, v níž je dokáže porazit. Jejími zbraněmi byly běh, cyklistika a plavání, v tom všem vynikala. Navzdory svým úspěchům, trofejím a medailím ale nikdy nemohla překonat úspěchy svých bratrů, které zahrnovaly ragbyové trofeje a působení v národním týmu. Toho si její rodiče cenili mnohem víc než jejích „nevýznamných“ úspěchů.

Jejda, ztratila koncentraci. *Soustřed' se, Rebecca*. Muž se dostal už o dva metry před ní. Tak to tedy ne – on ji neporazí. Opřela se do toho a soustředila se, aby vši silou rozrážela rukama vodu a kopala. Dostala se do vedení a obracela jako první; teď už ze sebe vydávala opravdu všechno a poháněna odhodláním se řítila vpřed. Nevzdá se, přestože jí začínají hořet plíce, ne když vyhrává. A pak byl najednou vedle ní. *Zatraceně*. Je rychlý. Plavali na stejné úrovni. Obraceli současně. Odrazila se vpřed, projela pod vodou dobrý metr, ale pár vteřin poté, co se vynořila, tam byl znovu a doháněl ji, tempo za tempem. Zaťala zuby. Zvýšila úsilí a její paže zuřivě prořezávaly vodu. Musí uznat, že má výdrž, ale to je vše, nic víc. Další obrátka. Znovu se odrazila a pažemi jako lopatkami větrného mlýna si razila cestu vodou.

Uplavali další dva bazény, ale pokaždé, když se dostala do vedení, ji dostihl. Ignorovala kyselinu mléčnou hromadící se ve svazech. Když dorazili na konec dráhy, dotkla se stěny tři tempa před ním a ušklíbla se pro sebe. *Ano. Pořád to zvládám*. Když se ale chystala znovu odrazit, uvědomila si, že se zastavil.

Triumfálně doplavala na druhý konec bazénu, vděčná, že mohla trochu zpomalit. Když se otočila, zjistila, že vylezl ven,

posadil se na břeh a dlouhýma, štíhlýma a velmi opálenýma nohama kýval ve vodě.

Pod vodou vítězoslavně sevřela ruku v pěst. Porazila ho. Jenže sotva dýchala a potěšilo ji, když viděla, že jeho hrud' se zvedá stejně těžce jako ta její. Srdce jí bušilo tak silně, až cítila, jak jí krev pulzuje v žilách.

Při pohledu na něj musela polknout. Měl opravdu krásný hrudník, opálený, široký a svalnatý, nepřipomínal ale nabušeného kulturistu, ne, měl pěkně vypracovanou postavu atleta. Moc hezky se na něj koukalo. Nebylo by moc okaté, kdyby se chvíli ovívala?

Tentokrát si dopřála čas, přeplavala k němu a vytáhla se na okraj bazénu vedle něj.

Jeho tvář se rozzářila, slabě jí pokynul a stále trochu zadýchaný pozdravil: „Ahoj. Málem jsi mě zabila.“

Usmála se; plíce jí pracovaly na plné obrátky, aby získaly kyslík, zatímco v žilách se jí rozlévala čistá radost. Mohly za to endorfiny vyvolané námahou i čistě ženské potěšení po tom okouzlujícím úsměvu.

„Páni, jsi rychlý,“ pochválila ho, jakmile se znovu mohla nadechnout.

„Ty jsi byla rychlejší,“ uznal.

Přikývla a nedokázala skrýt tak trochu triumfální úsměv.

„Pro dnešek,“ dodal.

Zvedla obočí.

„Příště,“ dodal s šibalským mrknutím, „vyhraju já. Nečekal jsem, že dnes ráno se mnou bude v bazénu žralok.“

„Jsem ochotná dát si odvetu, kdykoli budeš chtít,“ odpověděla se smíchem.

Také se zasmál. Po pohledné tváři mu přitom stékaly pramínky vody a široký úsměv odhaloval silné bílé zuby zářící z temně opáleného obličejce. Uplatnil by se jako model v reklamě na zubní pastu.

Napřáhl k ní paži. „Felipe.“

Přijala ji a vnímala jeho pevný a rozhodný stisk, když jí krátce a zdvořile potrásl rukou.

„Rebecca,“ odpověděla s dalším úsměvem. Kdo by neoceníl chlápka, který bere věci sportovně?

„Felipe!“ zakřičel ženský hlas. „Potřebujeme tě.“

Úsměv mu pohasl a ohlédl se přes rameno. „Ach jo, povinnost volá. Musím jít. Ale určitě se ještě uvidíme.“ Vstal a shlédl na ni. Najednou si uvědomila, že má na sobě dvoudílné plavky, které neponechávají moc prostoru pro fantazii. Takové obvykle nenosila. Bohužel se dnes ráno už nemohla dočkat, až půjde do vody, a popadla první, co jí přišlo pod ruku. Teď toho litovala, ale musela Filipovi přičíst k dobru, že se jí dívá do očí a nesjíždí pohledem níž. Žádný div, nebyla žádná *femme fatale* – spíš takový chlapecký typ – a obvykle pozornost mužů nepřitahovala. Tělo s širokými rameny jí dobře sloužilo a byla na ně hrdá, ale věděla, že není zrovna sexy.

„Taky musím jít,“ řekla a pohlédla na hodinky. Dnes ráno měla v deset hodin schůzku s novým šéfem.

Felipe vstal, přešel přes kamennou terasu ke dveřím na vzdáleném konci usedlosti a tam jí zmizel. A kdo by jí mohl vyčítat, že se tím výhledem trochu pokochala, vždyť je přece také jen člověk. Ještě se tu úplně neorientovala, protože přijela teprve včera večer, ale myslela si, že tam někde budou pokoje. Musí to být host.

Mohla si dopřát ještě pár minut. Opřela se, obrátila tvář ke slunci, aby jí paprsky zahřály chladnou pokožku, a přemýšlela o tom, co ji dnes čeká. Úvodní schůzka, kde by se měla dozvědět o svých každodenních povinnostech. Když dorazila do krásné venkovské usedlosti, která tvořila hlavní část areálu, seznámila se u večeře s několika členy rodiny Rebelových a z té záplavy jmen se jí až zatočila hlava. Strašně moc toho namluvili, a všichni současně, takže vlastně neměla šanci ujasnit si, kdo je kdo, ale bylo jasné, že všichni nějakým způsobem pracují v rodinném podniku.

A teď dost přemýšlení, musí se dát do pořádku a jít se setkat s člověkem, který bude příštích pět měsíců jejím šéfem.

Kapitola 2

„Vrať mi to!“ Katerina oběhla Felipa a pronásledovala svou mladší sestru, která držela nad hlavou tužku na oči. Cristina vklouzla za něj a použila ho jako bariéru, zatímco na ni Katerina znovu křikla: „Vrať mi to!“

Vítej v blázinci, pomyslel si a s úšklebkem, o němž věděl, že působí otravně, vytrhl Cristině tužku z ruky a držel ji nad hlavou, daleko mimo dosah mladší dívky i její sestry.

„Felipe!“ zaprotestovala dvanáctiletá Cristina nadurděně. „Co tu děláš?“

Odmlčel se, naoko se zamračil a položil si prst na bradu. „Aha, bydlím tady. To musí být ono.“ Usmál se na drobnou postavu stojící před ním.

Ze všech dívek z rodiny byla nejmenší, což ji štvalo. Ovšem bohatě to vynahrazovala silou své osobnosti. Rozhodně nebyla žádná chudinka. Přestože v době, kdy jim zemřel otec, byla ještě maličká a musela se tvrdě poprat se zármutkem, který rodinu zasáhl. Eduardo Rebelo i jeho bratr Emilio zahynuli při dopravní nehodě. Neopatrný řidič projel příliš rychle zatáčkou a srazil oba muže přímo Filipovi před očima. Jemu tehdy bylo pouhých dvacet.

Felipův život se poté změnil k nepoznání. S truchlící matkou,

dvěma zdrcenými sestrami a třemi zničenými sestřenicemi se jeho sen o cyklistické kariéře přes noc rozplynul.

Podíval se na tužku, kterou držel v ruce. „Hmmm, myslím, že si ji nechám, je to přesně moje barva.“

„Ne,“ naříkala čtrnáctiletá Katerina, „je moje. Ona...“ ukázala našťavaně na svou sestru a oči jí blýskaly slibem odplaty, „mi ji ukradla!“

„Neukradla,“ popřela Cristina zpěvavým hláskem. „Byla v koupelně. Kdo ji našel, toho je.“

„Musela jsi ji vzít z mého pokoje!“ zaječela Katerina a vrhla se s rozhořčením na sestru, která zapištěla a utekla na druhou stranu pohovky.

„Nebo to možná byla Ana,“ nadhodil Felipe s ďábelským výrazem a myslel tím jejich starší sestru. Obě dívky se na něj rozhořčeně podívaly. „Ne,“ řekly jednohlasně a prudce se zastavily, přesně jak očekával. Šok a náhlá sesterská loajalita je spojily a obě se na něj zamračily.

„Ana by to nikdy neudělala,“ prohlásila Katerina.

„Ne, to by neudělala,“ přidala se Cristina. „To je od tebe hnusné, Felipe.“

„Takže teď jsem ten špatný já,“ uzavřel a smutně zavrtěl hlavou. Obě se rozesmály, protože si uvědomily, že si z nich dělá legraci, a následovaly ho do prostorné rodinné kuchyně, kde u velkého borovicového stolu seděla jeho matka s konvicí horké kávy a talířem čerstvého pečiva.

„Dobré ráno, *mãe*,“ pozdravil Felipe a sklonil se, aby ji políbil na mírně prošedivělé vlasy.

„Felipe, ty už jsi doma? Kdy ses vrátil? Neslyšela jsem tě.“

„Včera pozdě večer.“

„Ale copak? Tvoje přítelkyně s tebou nechtěla nic mít?“ zeptala se Cristina, ta malá potvůrka.

„Cristino!“ okřikla ji Felipova matka, ale v očích jí zajiskřilo pobavení. Když viděl, jak často se v poslední době zase usmívá, byla to pro něj pokaždé úleva. Trvalo dost dlouho, než se celá rodina dokázala vzpamatovat a přestat truchlit.

„Dnes ráno mám schůzku. Rozhodl jsem se, že bude jednodušší jet zpátky autem večer než riskovat ranní dopravní zácpu.“

Cristina se posadila ke stolu, opřela si bradu o dlaně a prohlížela si ho. „Takže to tedy byla známost na jednu noc.“

Katerina se zahihňala.

Jeho matka stiskla rty a držela se, aby děvče nenapomenula, pravděpodobně proto, že zoufale toužila po tom, aby si našel nějakou milou dívku a usadil se, což on absolutně neměl v úmyslu. Ve svém životě měl až moc žen, o které se musel starat, vážně nepotřeboval další.

Do místnosti vešla Ana. Díkybohu. Jeho nejstarší sestřeni-
ce byla mnohem kultivovanější a ohleduplnější než její mladší sestry.

„Ahoj Ano,“ uvítal ji a ona mu lehce pokynula hlavou.

„Jezdí do Lisabonu, aby utekl před vámi, vy dvě harpyje!“ Ana nevzrušeně obešla stůl, pohladila tetu po rameni a posadila se naproti Felipovi.

Jeho matka Maria mu nalila jeho oblíbenou *meta de leite*, tradiční kávu s mlékem, a podala mu šálek. „Dej si, Ana dnes ráno pekla.“ Ukázala na talíř s několika *bolo de arroz*, na jejichž povrchu se lákavě třpytila křupavá cukrová krusta.

Vzal si lehce drobivý muffin a zakousl se do něj. Rýžová mouka mu dodala texturu a citronová kůra svěží chuť. Bylo

to jeho oblíbené pečivo a jeden si za tu dřinu v bazénu zasloužil. Musel se hodně snažit, aby s tou novou zaměstnankyní udržel krok. Musela to být ona, mezi hosty v tu chvíli nikdo takový nebyl.

Byla rychlá a měla krásný úsměv. Přemýšlel, jestli je svobodná, i když předpokládal, že pokud souhlasila s tím, že tu bude několik měsíců pracovat, tak asi neměla doma žádné skutečné závazky.

Mohlo by být fajn strávit s ní nějaký čas. Měl pocit, že by nebyla proti, kdyby si to spolu rozdali i jinak než jen v bazénu. Možná, stejně jako on, hledala jen špetku bezstarostné zábavy během léta.

Napil se kávy a uvědomil si, že na něj matka mluví. „Promiň, *mãe*, trochu jsem se zamyslel.“

„Ptala jsem se, jestli bys měl čas schválit dnes nové menu.“

„Jasně,“ odpověděl a vyměnil si rychlý pohled s Anou, která se na něj diskrétně usmála. Jeho matka pracovala v kuchyni ještě předtím, než se narodil, a byla naprosto geniální, pokud šlo o chuť a místní jídlo. Lidé dokázali jet kilometry daleko, jen aby se najedli v jejich restauraci. Bylo tedy záhadou, proč ho stále žádala o schválení sezonních změn menu – jako by někdy s něčím nesouhlasil, a navíc měl na práci milion jiných věcí. Potlačil netrpělivost. „Co kdybychom si to prošli ve dvě hodiny?“

„Děkuju a řekneš mi, co si myslíš o těch nových máslenkách, které bych ráda koupila.“

Felipe se usmál a doufal, že mu nevidí až do žaludku. Miloval ji z celého srdce a ona měla vynikající vkus – nepamatoval si, že by se někdy postavil proti jakémukoli z jejích návrhů.

„Můžu si v sobotu vyměnit směnu s Cristinou?“ ozvala se Katerina.

„Ne!“ zapištěla její sestra rozhořčeně. „Chci si jít zaplavat!“

„Ale já mám něco naplánované,“ protestovala Katerina.

Dívky se hned pustily do hádky. Felipe se zhluboka nadechl a přemýšlel, jak by zareagovaly, kdyby vstal a odešel. Jak je znal, pronásledovaly by ho chodbou a skákaly by po sobě jako dvě rozjívené opice. „Co je v rozpisu?“ zeptal se přísně, přestože to moc dobře věděl, jelikož ho minulý týden sám schválil.

Katerina trucovitě našpulila rty, to jí šlo moc dobře.

„Vy dvě pracujete na střídačku každou sobotu dopoledne.“ Felipe si prohrábl vlasy. „To je fér.“

„Ano, ale Cristina si může jít zaplavat kdykoli. Stejně nemá žádné kamarády.“

„To není pravda. Já mám opravdové kamarády. Ty jen chceš jít za Bernardem, abyste na sebe mohli dělat zamilované oči.“

„To teda ne,“ vyhrkla Katerina, zrudla a hodila po setře lžičku.

Felipe se chytil stolu, zaklonil hlavu a zvedl oči ke stropu. Občas si přál, aby mohl odejít a žít ve svém hezkém bytečku v Lisabonu a nechat je všechny osudu. Jenže to nebylo možné. Když zemřeli jeho otec a strýc, musel převzít odpovědnost za penzion, restauraci a rodinu. Všechny je měl moc rád, ale někdy, jako třeba teď, si připadal, jako by žil v zoo.

„Děvčata!“ okřikla je Maria a důrazně tleskla. „To by stačilo. Felipe se sotva vrátil domů.“ Obě přestaly mluvit a spokojily se s tím, že na sebe vrhaly zlostné pohledy a tiše si nadávaly. „Dejte mu pokoj. Ana si s ním potřebuje promluvit o tom novém dodavateli mouky. Vyskytlo se pár problémů.“

Ana se na něj stydlivě usmála. „Možná to nemusí být hned

ted'." Omluvně pokrčila rameny, což bylo ironické, protože z celé rodiny byla nejméně náročná, jen neměla dost asertivity, aby jednala s dodavateli.

„Proč ne?“ opáčil jemně. „Možná je to nejlepší příležitost, jakou budeš mít.“

Tenhle den bude stát za to, pomyslel si a najednou byl vděčný za tu ranní krátkou a zábavnou epizodu. Byla to po delší době jeho první chvilka s atraktivní ženou, navzdory tomu, co si o něm jeho rodina myslela. Neměl čas ani chuť na nic vážného, ale proč by se nemohl trochu pobavit?

Vědomí, že teď bude dívku z bazénu vídat často, mu dost zvedlo náladu.

Kapitola 3

Rebecca ztratila příliš mnoho času rozhodováním, co si má obléct na svou první schůzku se šéfem, a teď hrozilo, že přijde pozdě.

Přijela sem vést lekce pilates, k tomu se hodily legíny, sportovní podprsenka a tričko. Alespoň by vypadala jako někdo, kdo ví, co dělá – a to v případě pilates platilo. S výběrem oblečení to bylo horší. To nikdy nebyla její silná stránka a od toho katastrofálního večera před měsícem na jarním plese pochybovala o všem, co si oblékla.

Fuj. Ty růžové květované šaty. Na modelce na webových stránkách vypadaly tak dobře – byla to temperamentní brunetka s hustými tmavými vlasy, tmavýma očima a výrazným obočím. Už tohle mělo Rebecce dát první varování, vzhledem k tomu, že ona sama byla blondýnka s modrýma očima. Ve světle růžové barvě vypadala bledě a nezdravě. Ještě větší chybou bylo, že si šaty před plesem nevyzkoušela a předpokládala, že jí budou slušet stejně jako modelce.

Neslušely.

Rebecca si uvědomila, že trápení s nepříjemnými vzpomínkami jejímu psychickému rozpoložení moc neprospěje a rozhodně to není v duchu wellness – a kvůli tomu tady přece je. Popadla

tedy telefon a klíč od pokoje a zamířila do hlavní budovy, kde sídlily kanceláře vedení.

Cestou kolem druhého bazénu v areálu se na chvíli zastavila, aby ho mohla obdivovat. Byl nádherný a zdál se nekonečný, protože se táhl až k hnědě zbarveným útesům, za nimiž se vlnil Atlantik. V borovicích lemujících zahradu šuměl vítr, a když procházela kolem bylinkových záhonů, vzduch se rozvoněl tymiánem.

Tohle místo se zdálo být opravdu tak idylické, jak sliboval popis na webu, podle kterého tu mělo být dvacet pokojů, každý s vlastní terasou nebo balkonem, k tomu wellness a lázeňské centrum s krytým hydroterapeutickým bazénem a několika lázeňskými místnostmi, dva venkovní sladkovodní bazény a samozřejmě pagoda na pilates na pozemku uprostřed levandulového pole, kde by měla každé ráno učit. Stane se také součástí personálu s dalšími povinnostmi, jako je obsluha hostů a úklid pokojů. Domnívala se, že to mohlo leckterého zájemce odradit – ale ne ji. Uniknout z malé vesnice v Buckinghamshiru a od všech, kdo se jí smáli, toužila tak zoufale, že skočila po první příležitosti využít svůj trénink pilates.

Když Rebecca přicházela k rustikálním vchodovým dveřím staré usedlosti, usmála se; měla by se těch negativních myšlenek zbavit. Odvážila se udělat rozhodující krok, opustila Willa a konečně se smířila s tím, že pro něj bude vždycky jen dobrou přítelkyní. Zářivý úsměv na tváři jí měl dodat sílu, ale pořád to nebylo ani o trochu snazší. Proč musí láska tolik bolet? A kdy konečně povolí ten neustálý tlak, který jí svírá srdce?

Zvedla bradu. Nový začátek. Nová výzva.

I když přišla o dobrou půlhodinu dřív, otevřela dveře a vstou-

pila do chladného, stinného interiéru s tlustými obílenými zdmi a opotřebovanou terakotovou dlažbou. Rozhlédla se po dlouhé chodbě, do které pronikalo světlo okny rozmístěnými po celé délce, jimiž bylo vidět na hlavní bazén. Skrz otevřené dveře na protější straně slyšela zuřivé štěbetání hyperaktivních vrbců poletujících mezi stromy.

„Mužu vám s něčím pomoct?“ zeptal se muž oblečený zřejmě v pracovní uniformě: hnědých kraťasech, bavlněném tričku s logem penzionu a s o něco tmavší zástěrou uvázanou kolem pasu. Měl laskavé oči a podle lehce prošedivělých tmavých vlasů odhadla, že je mu asi něco málo přes padesát.

„Ehm, přišla jsem trochu brzy. V deset mám schůzku s manažerem lázní. Jsem nová lektorka pilates. Bylo mi řečeno, že se s ním mám setkat tady v restauraci.“

„Aha, tak vítejte.“ Přimhouřil tmavé oči a zatvářil se povzbudivě a vstřícně. „Jsem Antonio, manažer restaurace. Mohu vám nabídnout kávu nebo pomerančový džus, zatímco budete čekat?“

Usmála se na něj. „Pomerančový džus bych neodmítla.“

„Pojďte si sednout na terasu. Co takhle snídani?“

Vrhla na něj nejistý pohled. Antonio se ušklíbl. „Nebojte se, tady jsme velmi neformální. Jděte si najít stůl. Sedněte si, kam chcete.“

Protože bylo nádherné ráno a Rebecca milovala pobyt venku, nepotřebovala další přemlouvání. Jednou z předností téhle práce – vlastně tou největší, aby byla upřímná – bylo právě to, že bude každý den učit venku.

Posadila se pod jednu z natažených stínících plachet. I v tuhle hodinu už portugalské slunce prudce pražilo. Ten, kdo sem

situoval původní statek, si vybral dobře. Terasa obklopující restauraci, přistavěnou ke straně původní usedlosti, byla umístěná tak, aby se z ní hosté mohli kochat výhledem. Přestože dům vybudovali na vrcholu útesu těsně nad pláží, v bezprostřední blízkosti nebyla žádná další budova. Pod statkem, který stál na malém vyvýšeném místě, se rozkládal háj pomerančovníků, jejichž plody zářily mezi tmavě zelenými lesklými listy jako majáky. Za hájem se táhla prашná pole plná bledě žlutých stébel.

Uvolněně se opřela v křesílku a pozorovala dvojici neznámých, ale nápadných ptáků s růžovohnědými tělíčky, černobílými pruhovanými křídly a špičatými hlavičkami s elegantní chocholkou. Byla tak zaujatá pozorováním toho, jak nedaleko od ní soustředěně a spořádaně klovají do sytě zeleného trávníku, že si příchodího nevšimla, dokud si nevysunul židli naproti ní. Zvedla hlavu, vyplašená skřípavým zvukem.

Sledoval její pohled. „Dudci,“ poznamenal. „Zábavná stvoření. Vždycky mě rozesmějí.“

„Jsou roztomilí,“ souhlasila Rebecca, když poznala Felipa z bazénu. Jeho přátelský úsměv podpořil její pocit, že přijet sem bylo správné rozhodnutí. Letos v létě si najde spoustu nových přátel. Naplno využije všechno, co jí nabízí tahle úžasná dovolená. „Tak se zase vidíme.“

„Mohu?“ zeptal se a ukázal na židli.

Potrásla hlavou. *Proč by nemohl?* Navíc takhle osušený vypadal ještě mnohem líp než v bazénu. „Ale za dvacet minut mám schůzku s manažerem lázní, mým šéfem.“

Podívala se na něj a náhle jí to došlo. „Nejsi snad můj šéf, že ne?“

To by byla taková škoda!

Odmklčel se a pak zavrtěl hlavou. „Nejsem manažer lázní. A nemusíš se jí vůbec bát. Je vážně moc milá.“ Zajiskřilo mu v očích a ona byla překvapená, jakou úlevu pocítila. Není to její šéf. Není tabu.

„Nebála jsem se, dokud jsi to neřekl,“ zasmála se Rebecca.

Antonio vyšel ven jedním z francouzských oken lemujících restauraci, v jedné ruce nesl džbán plný pomerančového džusu, na druhé měl položený velký kulatý podnos a docela působivě s ním balancoval. S vřelým úsměvem kývl na Felipa. „Dobré ráno. Kávu? Snídani?“

„Ahoj Antonio. Můžu si dát čerstvou kávu? Ale snídani ne, už jsem snědl až moc Anina pečiva.“

Rebecca podle rychlé výměny slov usoudila, že Felipe musí být host. Při pohledu na nabídku čerstvého ovoce, pečiva, šunky a sýra spolu s několika druhy chleba v samostatném košíku a malou mističkou čehosi, co vypadalo jako domácí marmeláda, se jí sbíhaly sliny a nevěděla, čím začít.

„Děkuju, tohle vypadá na úžasnou snídani.“

„Není zač,“ odpověděl Antonio. „Pomerančový džus?“

„Lidi cestují klidně i kilometry, aby sem mohli přijít na snídani,“ řekl Felipe. „*Quinto do Mar* je tím proslulý.“

V reakci na její přikývnutí jí číšník nalil do sklenice téměř neonově oranžovou tekutinu a ustoupil, aby počkal, až se napije, podobně jako someliér ve vinárně.

„Páni!“ řekla, když na jazyku ucítila citrusovou chuť. Spokojeně přikývl, jako by svou práci zde dokončil, a pak se vrátil do restaurace.

„Myslím, že je to ten nejlepší pomerančový džus, jaký jsem kdy ochutnala.“

„Samozřejmě že je,“ přisvědčil Felipe s jedním z těch rychlých úsměvů, kterých si už na něm všimla. Líbila se jí jeho osvěžující sebejistota. Spíš sebevědomá než arogantní. „Pomeranče byly sklizeny dnes ráno a teď je právě vymačkali.“

„Vážně?“ Zvedla obočí.

„Přisahám. Dělá se to každý den.“ Jeho upřímnost byla docela roztomilá, obzvlášť způsob, jakým si zkřížil ruce na hrudi, aby podpořil své tvrzení.

Prohlížela si talíř plný jemných plátků kiwi, kousků melounu a drobných jahod a pak se její pohled přesunul k výběru tří druhů pečiva vedle několika plátků uzené šunky abledých krémových plátků syra.

„A jahody...“ naklonil se a vzal si jednu. „Nejlepší, jaké kdy ochutnáš, a navíc čerstvé ze zahrádky.“ Vložil si jahodu do úst, tmavé oči barvy whisky plné šibalství. „Mhm, lahodné.“ Zářivě se na ni usmál. Z úst mu vyteklo trochu červené šťávy a ona zjistila, že nedokáže odtrhnout zrak.

„Ehm, máš tady...“ ukázala na jeho rty a sledovala, jak si je otírá, pak si olízl prst a celou dobu se na ni díval. Mohlo to být kýčovitě a trochu nechutné, jenže jeho oči celou dobu rošťacky jiskřily.

A hned ukradl další jahodu.

„Hej,“ protestovala a proti své vůli se zasmála, pobavená jeho nenuceným šarmem. Když se naklonil, zjevně odhodlaný ukrást třetí jahodu, plácla ho po ruce. „Dej ty pracky pryč!“

Stáhl ruku a předstíral, že si ji tiskne k hrudi. „Ty máš ale reflexy!“

„Jo!“ zavrčela. „Mám dva neustále hladové bratry. Vím, jak si chránit své jídlo.“ Naučila se to rychle, protože rodiče věřili, že kluci v růstu potřebují jíst – i na její úkor.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Penzion v Portugalsku***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.